

תזרת אביגדור

לילדים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: מירי וינרב

פרשת אחרי מות תשפ"ב

עטיפות של כעס

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת מטות תשפ"ב עטיפות של כעס

יום שני בבוקר, בשעת ההפסקה

"הי חזקי", אמר אברהם יצחק שטרן כשהתקרב לחבירו. "הכל בסדר? אתה נראה מוטרד."
"אני פשוט רעב", ענה חזקי. "לא הספקתי לאכול היום ארוחת בוקר, והחטיף שתכננתי לאכול עכשיו נאבד לי."

"אתה רעב?" אמר אברהם יצחק עם חיוך ענק על הפנים. "הגעת לאדם הנכון! אני מיד חוזר!"

חזקי התבלבל לרגע כשאברהם יצחק רץ בחזרה לכתה וחזר במהירות כשבידו שקית תפוחה.

"הנה!" קרא אברהם יצחק ופתח את השקית לרווחה. "זה מהמאפיה של אבא שלי - תיקח כמה שאתה רוצה!"

"וואו!" אמר חזקי, בעודו עומד נדהם אל מול המבחר של עוגיות שוקולד צ'יפס טעימות, פחזניות מלאות בקרם ומקלות קינמון פריכות. "זה שאריות מדינר נוסף של חסידות הורקי?"
"לא", צחק אברהם יצחק. "אבל זה עדיין טעים. תיקח בבקשה, תאכל משהו. אתה בטח מורעב!"

חזקי בחר בסופגניה מצופה שוקולד וכמה עוגיות, בירך, והתחיל לאכול.

בינתיים ניגשו אליהם עוד כמה ילדים, בוחנים בסקרנות את ה"אוצר" שהיה אחוז בידיו של אברהם יצחק, שמיד הציע להם באדיבות להתכבד מהמאפים הטעימים.

הילדים נשנשו ופטפטו, ולא הבחינו ברב'ה קפלן שהתקרב אליהם מאחור.

"נו ילדים, אתם נהנים?" שאל הרב'ה קפלן בפנים חמורות סבר.

הילדים קפצו למשמע הטון הקשוח שבקע מהרב'ה הידידותי בדרך כלל.

"הרב'ה, מה קרה? עשינו משהו לא בסדר?" שאל חזקי.

"ובכן", ענה הרב'ה קפלן, עדיין נשמע כועס. "אני מתקשה להבין איך אתם יכולים לשבת כאן, לאכול ולדבר, בלי לשים לב שאתם זורקים על הריצפה את העטיפות שלכם?"

הילדים הביטו כלפי מטה בחוסר נוחות אל עבר ערימת העטיפות הגדולה שהצטברה לרגליהם בזמן שאכלו.

"האם אתם חושבים שחצר התלמוד תורה מתנקה מעצמו בכל יום? מה לדעתכם יחשוב לעצמו אחמד המנקה כשהוא ינקה את החצר מאוחר יותר? זה חילול ה' גדול! אסור לבן תורה להשליך אשפה על הרצפה!"

"סליחה, הרב'ה", אמרו הילדים בביישנות, התכופפו במהירות כדי להרים את העטיפות ותחבו אותן אל כיסיהם.

מאוחר יותר באותו היום

הצלצול האחרון נשמע, וחזקי יצא מבניין התלמוד תורה כשחיוך על פניו. ברוך ה', בזכות נדיבותו של אברהם יצחק, הוא הצליח ללמוד היטב כל היום, מבלי שהבטן שלו תקרקר.

כשיצא מחצר התלמוד תורה, הוא ראה שנים מחבריו, מאותם אלו שזכו מוקדם יותר לטעום יחד איתו מהכיבוד של מאפיית שטרן. הם עשו את דרכם הביתה, בעודם לועסים כמה סוכריות. חזקי החל לרוץ ולנסות להדביק אותם, כדי שיוכלו ללכת הביתה ביחד.

אבל כשחזקי התקרב, הוא הבחין בעטיפות של הסוכריות שאכלו, כשהן נושרות לקרקע תוך כדי הליכתם.

"הי! מה קרה לכם?!!" קרא חזקי בכעס, והפתיע את שני חבריו. "אתם לא רואים שאתם גורמים לחילול ה'? כל כך קשה לכם לשים את העטיפות בפח האשפה?! לא שמעתם מילה ממה שהרב'ה אמר לנו בהפסקה?!"

חזקי המשיך לצעוק על חבריו לכיתה, ואט אט פניו החלו לאדים, והוא כמעט רעד מרוב כעס. איך מישוהו מסוגל ככה להתעלם ממה שהרב'ה אמר רק כמה שעות קודם לכן? מה קרה להם?

בדיוק אז התקרב הרב'ה קפלן. "הכל בסדר, יחזקאל?" הוא שאל.

"לא!" צעק חזקי, שלא יכול היה לשלוט בעצמו. "הילדים הללו משאירים כזה בלגן, אחרי שהרב'ה אמר לנו לא לזרוק עטיפות על הריצפה!"

"יחזקאל שרגא", אמר הרב קפלן בשקט. "אתה צריך להירגע. אף פעם אסור ליהודי לכעוס בצורה כזו."

חזקי השתתק, והביט בפליאה ברבו. מה, הרב'ה לא נמצא בצד שלו? "אבל האם הרב'ה עצמו לא כעס עלינו היום? וגם כשלמדנו פרשת השבוע הרב'ה אמר שמשה רבינו כעס על בני ישראל שאיפשרו לחלק מבני מדין לחיות לאחר המלחמה. אז אני פשוט נוהג כמו הרב'ה וכמו משה רבינו. הרב'ה צריך להיות גאה בי!"

"זו שאלה מצוינת, יחזקאל שרגא", אמר הרב'ה קפלן בחיוך. "הנה, בוא אתי ושתה כוס מים, ואני אסביר לך הכל."

לאחר שלגם מעט מים, חזקי הרגיש רגוע יותר.

"יחזקאל שרגא", אמר הרב'ה קפלן. "לפעמים הורים ומלמדים צריכים לגלות אכזבה כלפי ילדיהם ותלמידיהם, אבל זה לא כעס אמיתי. כשמשה רבינו "כעס", הכוונה שהוא הציג פנים כעוסות כדי שבני ישראל יבינו שהם נהגו שלא כדין. אבל הוא לא **כעס** - הוא **הראה** כעס!"

"כעס אמיתי הוא דבר מסוכן ביותר כי הוא גורם לך לאבד שליטה. אדם כועס תמיד שוכח את ה', ולכן הגמרא אומרת ש'כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה'."

"וגם", המשיך הרבקה קפלן בחיוך, "בדרך כלל, במיוחד כשמדובר בחברים, מילה ידידותית ותזכורת טובה ישפיעו הרבה יותר. אם אתה רוצה לעזור לחברים שלך, עשה זאת מתוך שליטה עצמית."

שבת שלום ומבורך!

צידה לדרך

כעס הוא אחד המידות הגרועות ביותר. השי"ת ברא את הכעס כדי שישמש את ההורים או את המלמדים שלנו כשיש צורך בכך, אולם עלינו להתרחק ממידה זו כמה שאפשר.